

2 Van God los ..wat een verschil!

I Koningen 19: 12 – 16

a

opmaat

In het museum Catherijne-Convent in Utrecht startte voorjaar 2022 de tentoonstelling: 'Van God los.' De kerken lopen leeg. Wie gelooft er nu nog? Veel mensen beleven dat 'van God los zijn' ook als een bevrijding. Er zijn misschien ook wel Godsbeelden die we moeten afwijzen. Godsbeelden die angstig maken, een Godsbeeld dat mensen influistert dat ze in de naam van God anderen zelfs gewapend kunnen dwingen te geloven wat zij geloven. Godsbeelden die ons onvrij en onmenselijk maken.

Er kunnen zoveel gevoelens opgeroepen worden bij het woord 'God'. Want hoe heb je zelf God ooit ervaren? Hoe heb je er van anderen over gehoord? Een gesprek over de godsbeelden, die bij ons leven, is niet eenvoudig. Er kunnen veel beelden van God tegelijk waar zijn. Soms is het als een lichtflits die iemand in zijn leven beleeft. Vaak verandert het beeld ook tijdens ons leven. Het is van belang aandacht te hebben voor wat de ander bedoelt en respect te hebben voor de overtuiging van de ander.

We proberen zo eerst in stilte stil te staan bij verschillende belevingen van God, die we 'Godsbeelden' noemen. Het zijn allemaal facetten van God die mensen ervaren. Tegelijk weten we dat God nooit volledig in woorden te vatten is. Daarom is God in de Bijbel ook 'de Onbenoembare.'

- Bekijk de 'Godsbeelden' die je hieronder aantreft.

Moeder	Alziende Oog	Beoordelaar
Schepper	Onbekende	Aanwezige
Gever	Geest van Liefde	Barmhartige
Wreker	Niet Bestaande	Goede Herder
Koning	Die, die de Weg wijst	Levensbron
Wijsheid	Onuitsprekelijke	Wetgever
Licht	Die ons zoekt	Bevrijder
Lijdende	Die in ons doorbreekt	Zijnde
Stilte	Die met ons verbonden is	Rechtvaardige
Vader	Die met me is	Stem
Verbinder		Levensadem
Almachtige		Trooster

- Welk Godsbeeld wijs je af? Zet daar een streepje achter.
- Welk Godsbeeld mis je?
- Welk Godsbeeld komt het dichtst bij jouw beleving? Zet daar een kruisje achter.

Het is een 'opmaat'. Je hoeft er niet dieper op in te gaan.

Inleiding

Ook in de tijd van de profeet Elia leek Israël 'van God los'. (een profeet is een door God geïnspireerde mens). Het Tienstammenrijk met als hoofdstad Samaria heette toen Israël. Koning Achab van Israël sloot heel wat verbonden met omliggende rijken. Je kreeg bij zo'n verbond de prinses van dat rijk waar je een verbond mee sloot cadeau. Dat betekende de garantie van dat verbond.

Zo was destijds koningin Izebel, aan koning Achab uitgehuwelijkt. Ze had vanzelfsprekend de Baalpriesters en haar eigen geloof mee naar Israël genomen. Het ging Israël economisch gezien zeer voorspoedig in die tijd.

Maar dan komt de profeet Elia bij Achab met de volgende boodschap:

'Zowaar DE AANWEZIGE leeft, de God van Israël, in wiens dienst ik sta: er zal in de volgende jaren geen dauw of regen komen tenzij op mijn woord.'

Geen regen betekent geen oogst, honger en dorst voor het land. Elia wordt als brenger van die onheilsboodschap gezocht maar duikt onder. In het derde jaar daarna krijgt Elia van De AANWEZIGE de opdracht weer naar Achab te gaan.

Bij die ontmoeting zegt Achab:

'Bent U dat, U die Israël in het ongeluk stort?'

Dan antwoordt Elia:

'Niet ik stort Israël in het ongeluk, maar u, want u hebt de geboden van De AANWEZIGE overtreden en de Baäls nagelopen. Laat de Baäls op de berg Karmel een offer klaarmaken voor de Baäl en laat mij daar een offer klaar maken voor De AANWEZIGE. Het offer dat vanzelf ontbrandt zal zijn het offer van de ware God van Israël.'

Zo gebeurt het. Het offer van de Baäl ontbrandt niet. Het offer dat Elia klaarmaakt heeft wordt door de bliksem getroffen en ontbrandt.

De mensen, die het zien roepen:

'De AANWEZIGE, is de ware God! De AANWEZIGE, is de ware God!'

- *Hoe zou jij, als je Elia was, God op dat ogenblik ervaren hebben?*
- *Wat voor gevoel zou je gehad hebben?*

Daarop laat Elia de Baälpriesters doden en zegt tegen Achab dat de regen er zo aankomt. De regen komt. Maar als Izebel hoort wat Elia allemaal gedaan heeft en dat de Baälpriesters gedood zijn, is haar plan snel getrokken: ze zal Elia monddood maken en zendt mannen achter Elia aan.

Als Elia dát hoort vlucht hij de woestijn in en gaat uiteindelijk dodelijk vermoeid onder een struik liggen. Dan zegt hij tegen De AANWEZIGE:

'Het wordt me teveel, laat me sterven, ik ben niet beter dan mijn vaderen.'

Daarop slaapt hij in.

- *In welke gemoedstoestand bevindt Elia zich nu volgens jou*
- *In hoeverre herken jij iets van dat gevoel in je eigen leven?*

Dan stoot een engel/boodschapper Elia opeens aan en zegt:

'Sta op en eet'.

Elia ziet een koek en water liggen eet, drinkt en gaat weer liggen. Maar dan stoot die boodschapper van De AANWEZIGE hem voor de tweede aan en zegt:

'Sta op en eet, anders gaat de reis je krachten te boven'.

- *Wat voor beeld van God daagt hier op?*

Dan staat Elia op en eet en gaat 40 dagreizen de woestijn in. Uiteindelijk bereikt de berg Horeb en overnacht daar in een grot. Dan hoort hij De AANWEZIGE tegen hem zeggen:

'Waarom ben je hier, Elia?'

Elia antwoordt:

'Met ijver heb ik mij beijverd voor U want de kinderen van Israël hebben de verbondenheid met U opgegeven. Uw altaren vernield. Uw profeten omgebracht. Ik alleen ben overgebleven. Maar nu willen ze mij ook uit de weg ruimen.'

Vervolgens krijgt Elia te horen dat hij uit de grot naar buiten moet gaan. Als hij buiten staat trekt er opeens een geweldig sterke storm, die bergen verscheurt en steenblokken verbrijzelt voorbij; maar De AANWEZIGE is niet in die storm.

Na de storm een aardbeving, maar ook daarin is De AANWEZIGE niet.

Na de aardbeving een vuur, maar ook in het vuur is De AANWEZIGE niet.

Daarna lezen we in **1 Koningen 19: 12 – 16**

(GDB vertaling)

11 En DEZE zei:

'Ga uit. Ga staan op de berg. Neem de AANWEZIGE waar'.

Er gaat een grote en sterke wind voorbij, die bergen breekt en rotsen verbrijzelt. Niet in de wind is de AANWEZIGE

Na de wind is er een aardbeving. Niet in de aardbeving is de AANWEZIGE

Na de aardbeving een vuur, niet in het vuur is de AANWEZIGE;

Na het vuur een stem een zacht gefluister.

13 En het geschiedt als Elia dat hoort

dat hij zijn gezicht omhult met zijn mantel;

en hij gaat staan bij de opening van de grot

en hij neemt waar: tot hem een stem die zegt:

'Wat is hier voor jou, Elia?'

14 Hij zegt:

'Ik was ijverig bezig voor de AANWEZIGE, God van menigten,

want de kinderen van Israël hebben uw verbond verlaten ,

uw altaren omvergeworpen,

en uw profeten omgebracht met het zwaard;

ik alleen ben overgebleven

en zij zoeken mijn leven om het te nemen!'

15 De AANWEZIGE zegt tot hem:

'Ga, keer terug naar je weg, naar de woestijn van Damascus;

daar aangekomen: zalf Hazaël tot koning over Aram;

16 en Jehoe, de zoon van Nimsji zul je zalven tot koning over Israël,

en Elisa, zoon van Sjafat uit Aveel Mechola, zul je zalven tot profeet in jouw plaats.'

➤ *Tot welke ontdekking komt Elia door die stem van adembenemende stilte?*

➤ *Wat heeft de stilte voor jou te maken met God?*

Machtigen en gelovigen

In de geschiedenis van de mensheid is de kerk door machthebbers lang gebruikt om de bevolking te onderdrukken. Eeuwenlang waren kerk en staat in Europa twee handen op één buik. De machthebbers vertelden bijvoorbeeld onwaarheid als ze op de riemen van hun soldaten 'God met ons' lieten zetten. Maar een groot deel van de bevolking geloofde het woord van de machthebbers. Want wat is waarheid als je niets anders hoort? Mensen, die de bijbel zélf gingen lezen kwamen er echter achter dat er een andere boodschap te beluisteren viel en voelden zich door mensen die de macht hadden misleid.

In het recente verleden is Etty Hillesum een inspirerend voorbeeld van die ontdekking.

In 1941 is Etty Hillesum 27 jaar oud. Ze woont met een aantal vrienden in Amsterdam. Haar vader is rector aan het gymnasium te Deventer. Ze komt uit een joodse familie die niet veel aan het geloof doet.

In 1941 komt er een nieuwe bewoner in het Amsterdamse huis wonen: Julius Spier. Etty lijdt aan depressies en gaat bij hem in therapie.

Hij raadt haar aan om Augustinus en de bijbel te gaan lezen.

Dat bijbellezen brengt God voor haar opeens dichtbij.

Soms is haar dagboek een spreken met God. Zo schrijft ze als ze ziet wat er met de joodse bewoners in Nederland gebeurt:

'Het zijn bange tijden mijn God. Vannacht lag ik met brandende ogen slapeloos in het donker en vele beelden van menselijk lijden trokken langs me...

Er zijn mensen die op het laatst nog zilveren voorwerpen in veiligheid brengen en die zeggen: mij zullen ze niet in hun klauwen krijgen. En ze vergeten dat je in niemands klauwen bent als je in jouw armen bent.

Ik begin alweer wat rustiger te worden, mijn God, door dit gesprek met jou... En wanneer ik er niet meer uit kom dan blijven me nog altijd twee gevouwen handen en een gebogen knie. Het is een gebaar dat mij *niet* is overgeleverd. Ik heb het moeizaam moeten leren. Ik heb leren bidden en dat spreken met jou God het geeft me zoveel...'

Later als ze in kamp Westerbork terecht is gekomen schrijft ze:

Ik lig tot rust te komen God. Ik voel nu ook weer de kracht in me om te gaan. Ik denk niet meer over plannen en risico's, het komt zoals het komt. Soms voel ik mij als een klein vogeltje geborgen in een beschuttende hand...'

Naar een gevangen bewaarder kijkend schrijft ze:

'Wie is nu eigenlijk de gevangene van wie?'

Tot zover stukjes uit de dagboeken van Etty.

Wat Etty ons laat zien is: een flits van momenten van in verbinding met God zijn.

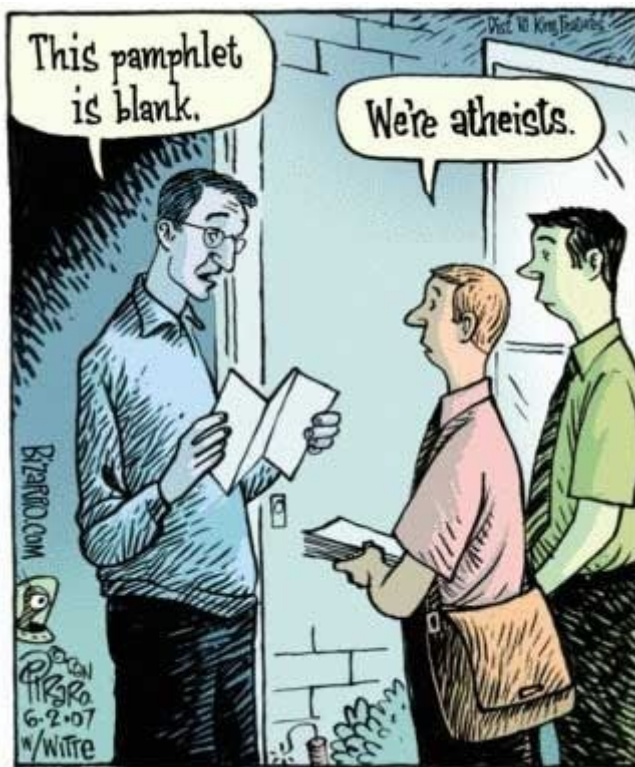
Dat vraagt overgave en geestelijke oefening in het leven van alledag. Je handen uitstrekken naar De AANWEZIGE, daardoor de ruimte en de rust te vinden om de ander waarmee je overhoop ligt te blijven zien als een medeschepsel.

Je steeds afvragen: Hoe kies ik nú het goede? Waar ben ik uit eigen belang bang voor? Welk onrecht ervaar ik, zie ik? Waarom durf ik niet te spreken als ik zie hoe een medemens misbruikt en gekleineerd wordt? En dan tot gebed komen: ... in gesprek komen met God.

- *Wat roepen de teksten van Etty bij je op?*
- *In hoeverre heeft jouw manier van geloven ook een aspect van oefenen in overgave en de ander blijven zien als medemens?*

d

uit de kunst

Illustratie: hermanlinde.blogspot.com

- *Wat zou jij verliezen wanneer je God helemaal los zou laten?*
- *En wat zou het je brengen?*
- *Bekijk p.16 wat betekenen deze foto's voor jou?*

Uit het Liedboek:

L 908 Ik heb U lief o mijn beminde
 In de 17^e eeuw ontdekt George Neumark dat - als mensen los geraakt zijn van hun oorsprong- doof en blind geworden zijn voor het meest wezenlijke in ons zelf. Hij schrijft: Ik ging verdwaald langs vele wegen, ik minde wat de wereld biedt (zie vers 4)

p. 1439 tekst Augustinus

L 691: 3 In stilte werkt de Geest van God
 stuurt voort met zachte krachten
 een wijze moeder die ons hoedt,
 een bron van goede machten.
 Zij geeft ons moed om door te gaan
 doet mensen weer elkaar verstaan,
 omgeeft ons als een mantel.

Inleiding

Wie is God? Gods woord en wezen zijn niet te scheiden. De AANWEZIGE sprak en de schepping ontstond. Wij zijn als mensen in die schepping ontstaan. Mensen in verschillende kleuren. Mensen met verschillende manlijke en vrouwelijke eigenschappen. Afhankelijk van de natuur, de aarde en alles wat leeft en daarop groeit. Niets van al dat geschapen is kan spreken zoals de mens. Maar onze woorden schieten te kort om God te benoemen. Vandaar dat – als mensen zoveel verschillende ervaringen met God hebben - er ook zoveel verschillende ervaringen door mensen zijn overgeleverd.

- *Hoe heb je zelf God ervaren?* Gebruik daarbij eventueel de opmaat (p. 17} en het plaatje bij uit de kunst (p. 21).

Voor tieners een boek dat heel dicht bij hun belevingswereld aansluit. '**Dus ik hoor van U?**' door **René van der Rijst** (uitg. Meinema).

Tessa, een middelbare scholieren heeft vragen over het leven en over God. Ze schrijft: 'God! Ik mail u om te zeggen dat ik in uw boek begonnen ben. Maar ik snap er niet veel van en volgens mij klopt het ook niet... zou u me als u tijd heeft eens terug kunnen mailen?'

Er komt antwoord van Levi, een joods man die beweert één van de schrijvers van de bijbel te zijn. Met hem begint ze een levendige correspondentie. Hij stuurt haar verhalen, gedichten en brieven. (Tessa's vragen gaan over haar leven, klasgenoten, en ouders. Ze ontdekt via Levi dat die bijbelse Oud Testamentische verhalen ook met haar vragen te maken hebben.) Een voorbeeld uit het boek: Tessa zit in de put. Ze schrijft:

Ik lees op die eerste bladzij: 'God schiep'. Gek, U hebt dat boek toch geschreven God? Ik hoop dat u met uw tijd bent mee gegaan en on-line bent.
 Levi antwoordt haar dan ongeveer zo:

'God heeft de bijbel niet geschreven dat hebben mensen gedaan. Ik heb daaraan mee geholpen. Maar toen we eenmaal begonnen waren was het alsof God met ons mee schreef en ons aanmoedigde om wat we hadden ervaren op te schrijven.

We begonnen er mee toen we ons, net als jij nu, erg rot voelden. We waren weggevoerd uit ons land naar een plek waar alles vreemd voor ons was. Een soort allochtonen waren we. Hoe dat voelt hoef ik je niet te vertellen. We begonnen elkaar de verhalen van ons volk te vertellen. Alle mooie dingen en ook alles wat er mis is gegaan. Of het klopt weet ik niet. Maar wij hebben het zo beleefd.

Toen we klaar waren was het alsof God tot ons sprak: 'Er zij licht'. En er was licht. Opeens zagen we het na de duisternis licht worden. En opeens hoorden we 'Laat er een hemel zijn'. En we keken omhoog. Zagen de sterren en de maan en overdag de weidsheid van de wolkenluchten als een koepel beschermend over ons heen. Dat voelde goed...We voelden grond onder onze voeten. Zagen van alles opkomen aan planten. Zagen vlinders en vogels die weg vlogen. De wereld was wijder dan de ellende waarin we ons bevonden. En dan zoveel dieren die leven op aarde. Houd jij van dieren? Voor mij is het goed dat er dieren op aarde zijn. En we beleefden dat er mensen op aarde gekomen zijn in manlijke en vrouwelijke vormen met allemaal hun eigen talenten. Dat is heel goed dat mensen er in zoveel verschillende vormen en talenten zijn. Ja en dan is er een tijd dat je van dat alles mag genieten. Ruimte om er te zijn te midden van al het geschapene.

Dan mailt Tessa terug:

Levi, je bent misschien niet echt duizend jaar oud. Maar het is aardig dat je me terug mailde. Laten we met dat mailen maar doorgaan. Als je maar niet denkt dat ik alles slik wat je me mailt. Dat eerste verhaal gaat dus niet over hoe de wereld ooit ontstaan is, maar over de manier waarop je naar de wereld kunt kijken. Je wilt me zeggen dat ik vooral naar de goede, lichte kanten moet kijken, en ook dat God ruimte en licht voor allerlei mensen wil maken, en grond onder hun voeten.

Levi, ik ben verder gaan lezen. Maar dan worden die mensen uit hun omgeving gezet. Net als jij en je volk. Weet je, dat overkomt mij nou ook altijd. Dan wil ik ergens bij horen, maar dan gaat er iets verkeerd. (of misschien vinden ze mij wel verkeerd) en dan word ik er uit geschopt. Het lijkt wel of het in de bijbel net zo gaat. Daar wordt ik niet vrolijk van! En weet je wat ik helemaal flauw van jullie vindt? Dat jullie de vrouw de schuld geven. Het zijn zeker allemaal mannen, met wie je de bijbel hebt schreven? Tessa

Aan het slot van het boek '**Dus ik hoor van u?**' is het **de profeet Elia die naar Levi schrijft:** *'Hé wacht eens even, Levi, je hebt mijn verhaal overgeslagen.*

'Elia! Natuurlijk hoe kon ik u vergeten. Welk verhaal zal ik vertellen? Dat van de Baälpriesters die u heeft gedood?

Nou nee, dat maar niet. Dat zou een verkeerde indruk kunnen geven. Vertel maar over die keer dat ik God heb gezien.

Maar u heeft God toch helemaal niet gezien. Niemand heeft toch ooit God gezien?

Maar wel bijna. Is er ooit iemand zo dichtbij geweest? Behalve Mozes dan?

Goed, hoe was het ook al weer? U was alleen. Iedereen had u in de steek gelaten. Die God van u daar had je niets aan. Je werd er niet rijk, laat staan beroemd mee.

Daar ben ik steeds tegen in gegaan. Al dat goud en glitter, het is alleen maar buitenkant wat jullie aanbidden, heb ik steeds gezegd.

Maar koning Achab luisterde niet. Hij kon mijn bloed wel drinken. Want ik sprak de koning tegen en zei hem de waarheid. Tenslotte moest ik de woestijn in vluchten. Ik ging onder een struik liggen. Doodmoe. 'God het is mooi geweest' bad ik. Ze luisteren toch niet naar me. Laat me hier maar sterven. Dan hoef ik die ellende tenminste niet meer mee te maken.'

Hoe zat het ook al weer Elia? O ja, opeens een engel, een boodschapper van God. Die zei tegen je: Sta op eet, want de reis is nog ver. Die gaf je brood en water. Je ging daarna weer liggen. Maar je werd opnieuw aangestoten. En weer die boodschap: 'Sta op en ga, want de reis is nog ver.' Ja en toen ben je 40 dagen dor de woestijn heen gelopen tot aan de berg Horeb. Daar in een grot opeens een geweldige storm waarin je God ontmoette.

Nee, Levi, In de storm was God niet.

Toen was er toch een aardbeving! De grond beefde onder je voeten. Alsof de aarde het niet langer dragen kon. Het onrecht van de mensen. Alsof God en zijn schepping trilden, beefden van woede om alles.

Nee Levi, in de aardbeving was God niet.

En het vuur? Was God in het vuur? Was het haar vlamme toorn, haar verzengende woede waardoor jij, Elia, God beleefde?

Nee Levi, ook in het vuur was God niet. Het was in de stilte.

Het suizen van een zachte koelte. Niet hemelschokkend. Niet alles verterend. Niet groots en meeslepend. Het was de stilte. Een stilte, zo intens. De stilte voor de storm. De stilte van een nieuwe dag, nog voor de vogels gaan zingen. Voor het leven ontwaakt. Geen enkel geluid. Geen woord. Een zucht, een ademtocht. Meer niet.

Je praat teveel, Levi. Je gebruikt te veel woorden voor God. Stil.

Gedichten

Je kunt ook gebruikt maken van de gedichten hieronder om op ideeën te komen en er over in gesprek te raken. Dichters proberen op hun manier God te beschrijven.

Toon Hermans schrijft in ***Vanbinnen***:

Soms voel ik diep vanbinnen iets van God
ik wou dat ik die dingen op kon schrijven
maar als 't naar buiten komt is het kapot
die dingen kunnen beter binnen blijven.

Marcel Weemaes schrijft in een gedeelte van ***Mozaïek***:

God maakt een schitterend mozaïek
met mensen die als steentjes zijn,
vaak klein en wat geschonden,
soms glimmend nieuw en warm gevlamd,
maar alle steentjes die de mensen zijn
raapt God met liefde op.

Rainer Maria Rilke schrijft in ***Herfst***

De blaren vallen, vallen, als van verre,
als stierven er hierboven rozengarden.
Ze vallen met ontkennende gebaren.
En in de nachten valt de zwarte aarde,
diep in de eenzaamheid, uit alle sterren.
Wij vallen allemaal. Een hand wordt oud
en valt. En ook de andere. Alle. Alle.

En toch bestaat er Een die al dat vallen
oneindig teder in zijn handen houdt. *(vertaling Michel van der Plas)*

Gerard Reve schrijft in ***Nader tot U***

Eigenlijk geloof ik niets,
en twijfel ik aan alles, zelfs aan U.
Maar soms, wanneer ik denk dat Gij waarachtig leeft,
dan denk ik, dat Gij Liefde zijt, en eenzaam,
en dat, in zelfde wanhoop, Gij mij zoekt,
zoals ik U.

Ook in Bijbelse verhalen kom je ervaringen van mensen met God tegen.

- *Welke gedichten of verhalen doen voor jou iets van God oplichten?*

Wie is God?

Karel Eykman schrijft in zijn voorwoord van de kinderbijbel 'Woord voor Woord': Als een kind mij vraagt wie nu eigenlijk God is, weet ik niet goed wat ik moet zeggen. Niemand kan je precies vertellen wie God is. Als je iemand tegenkomt die je dat eens haarfijn zal uitleggen, hoef je het niet meteen te geloven. Je kan geloof ik het beste maar beginnen met eerst de verhalen van de bijbel een beetje te leren kennen. Abraham was een van de eersten die ging zoeken naar hoe God kan zijn. Na hem waren er weer anderen die er achter probeerden te komen en weer iets nieuws ontdekten. Ze merkte dat God anders en ook méér was dan ze zich konden voorstellen.

Verhaal over Abraham en de beelden naar een midrasj :

Terach, Abrahams vader maakte verschillende godenbeelden. Beelden van bijvoorbeeld de riviergod. Want als de rivier dreigde te overstromen kochten de mensen dát beeld om er offers aan te brengen. Terach maakte ook beelden van de godin van de vruchtbaarheid voor mensen die graag een kind wilden krijgen. Abraham zag hoe zijn vader die beelden van klei maakte en hoe mensen geloofden dat hun wensen vervuld werden als ze aan die beelden offerden. Elke dag stuurt Terach Abraham weer met een mand vol beelden naar de markt om ze daar te verkopen.

Op een dag komt er een arme oude vrouw de markt op lopen. Ze blijft bij Abraham staan en vraagt wat een beeld kost. Abraham vraagt: 'Waarom wilt u dat beeld kopen?'

'Ik heb bijna geen geld meer om eten te kopen. Daarom wil ik dat beeld kopen. Het is toch een God? Als ik tot die God ga bidden zal die me heus niet laten verhongeren!'

Abraham voelt opeens dat hij het niet kan maken deze vrouw haar laatste geld uit te laten geven aan een beeld dat zijn vader een paar dagen geleden maakte. Hij zegt: 'Dit is maar een beeld van klei. Het is geen God. Ik heb het mijn vader zien maken. Al die beelden hier zijn geen goden.'

De vrouw schrikt en zegt: 'Als deze godenbeelden ons niet kunnen helpen, wie kunnen ons dán helpen?'

Abraham antwoordt: 'Er is een God, die alles wat leeft en groeit en er is, deed ontstaan. Die Onzichtbare, Onbenoembare die gaat met ons mee en is altijd bij ons en wijst ons een weg die leidt naar leven zoals het bedoeld is. Geeft ons moed om door te gaan ook als het leven soms moeilijk is. Deze is bij ons óók als we verdriet hebben of ons alleen voelen. genieten en elkaar ontmoeten. Die onzichtbare, onvoorstelbare God laat ons nooit in de steek wat ons ook overkomt.'

'Dan wil ik op die God vertrouwen,' zegt de vrouw, 'Fijn dat je zo eerlijk bent.' Abraham doet de beelden in de mand en loopt terug naar het huis van zijn vader. Als hij langs de rivier loopt wordt de mand zwaarder en zwaarder. Opeens heeft hij er genoeg van en zegt: 'Als jullie goden zijn, waarom moet ik jullie dan dragen? Zwem maar door de rivier naar huis en hij keert de mand met beelden om in de rivier.'

Als hij met zijn lege mand thuis komt zegt Terach blij: 'Hé heb je ze allemaal verkocht?' 'Nee vader, ik heb ze allemaal in de rivier gegooid en gezegd: 'Als jullie goden zijn, kun je nu zelf naar huis zwemmen!' 'Stommerd', roept Terach boos. 'Je weet toch dat die beelden niet kunnen horen, niet kunnen zien en niet kunnen zwemmen.'

Dan zegt Abraham: 'Nu zegt u het zelf vader: Goden beelden hebben oren, maar kunnen niet horen. Hebben ogen, maar kunnen niet zien, hebben handen en kunnen niet eens zichzelf helpen. U gelooft dus zelf óók niet dat die beelden mensen kunnen helpen. Nou, ik doe hier niet meer aan mee.'

En Abraham vertrekt uit dat land geroepen door een Stem op zoek naar een land waar je eerlijk en oprecht met elkaar en met God kunt leven.

Verhaal van moeder die met haar kind langs een kerk loopt.

Moeder en kind lopen langs een kerk. Opeens vraagt het kind: 'Woont God hier?' 'We kunnen wel naar binnen gaan', zegt moeder.

Ze gaan naar binnen en zitten stil in de kerk.
Ondertussen puzzelt moeder over het antwoord dat ze zal gaan geven op die vraag: 'Woont God hier?'

Ze denkt: Als ik zeg: God woont hier. Waar is die dan? En waarom dan niet buiten bij mensen onderweg? Dat antwoord kan niet.
Is God te beluisteren in die orgelmuziek die ze hier op een CD afspelen?
Die muziek raakt me wel, maar woont God in de muziek?
Ja, Hoe maak ik God zichtbaar? Stem? Hoe dan? Er is hier niets te horen.
Een beeld? Nee ook dat schilderij dat daar hangt is maar een afbeelding van zoals sommige mensen God denken.
Moeder blijft puzzelen over haar antwoord.... Ze blijven stil zitten...

Opeens zegt het kind: 'Ik denk dat God in de stilte is.'

Een poosje later gaan beide opgelucht naar buiten.

Voor tieners

Er bestaat een boek dat heel dicht bij hun belevingswereld aansluit. Zie onder groepen '**Dus ik hoor van U?**' door **René van der Rijst**. (zie details en een idee van wat je in dit boek kunt vinden onder 'groepen' (p 22 e.v.)